

Vánoční dopis

Ústeckých evangelíků

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.

Nebot' se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“

(Izajáš 9, 1 a 5)

Slavíme Vánoce, ale chápeme je? Ne, tahle úvaha nemá být moralizováním o tom, jak mě štve, že se Vánoce staly oslavou konzumu. Staly? Nestaly? Ta myšlenka rodinné vzájemnosti je náhodou pěkná. Ta úvodní otázka jde za námi, Kristovými učedníky. Chápeme vůbec, co pro člověka Vánoce znamenají?

Vánoce by nebyly bez Velikonoc, podotknou mnozí a je to moudrý postřeh. Vánoce jsou skutečně oslavou Kristovy rodiny, narozenin našeho bratra, vykupitele, ale to podstatné se změnilo o Velikonocích. A tak víc než Vánoce ve znamení konzumu mě zneklidňuje to, že i v církvích často žijeme, jako by se tehdy nezměnilo nic. Vůbec se nás to nedotýká, nic nám to nesvědčí? Proč věříme i dnes tomu, že Bůh trestá v životě i po smrti a ještě tomu říkáme spravedlnost (popřípadě Boží mlýny)? Proč věříme, že Bůh stojí o oběti? Že dokonce potřeboval oběť svého syna, aby nám mohl odpustit? V takového věříme Boha?

Bůh, který člověka spravedlivě trestá. Trest v podobě odplaty za hřích. Nezdar v životě jako trest, nemoc jako trest, bolest jako trest, smrt jako trest. Věčný život pro pár vyvolených, pro ostatní... věčný trest. Hněvající se Bůh, náročný Bůh... Vždyť takového Boha se můžeme leda bát, či ho po právu odmítnout. A pokud takto církev o Bohu zhusta dosud vypráví, nemůžeme se divit, že Bůh je lidmi v i mimo církev odmítán a nemilován. Podobáme se těm, proti kterým se už kdysi raná církev vymezovala. Pavel konstatuje (Ga 2, 15nn): Žijete v systému Mojžíšova zákona - „má dáti – dal“. Tak si představujete Boha. Jako toho, který odměňuje dobré a trestá špatné. Spravedlivý Bůh v naší představě musí trestat nepravost. A proto je potřeba vždycky a za každých okolností sekat dobrotu.

Budeš milovat takového Boha? Dá se takové představě Boha říci „Tatínku...“? Mně to nejde přes pusku. Místo osvobození svázanost. Oddělenost člověka od Boha. V té oddělenosti vězí strach z nesmyslnosti. A ve strachu vzniká zvrácená domněnka, že Ježíš musel zemřít, protože si to jeho otec přál. Ježíš, který se obětoval, aby už Bůh lidi netrestal za jejich hříchy. Trestající Bůh?

Uf. Pěkný kulový... Vždyť víra v takového Boha je bez života. Je to víra bez vztahu. Je to odpudivá karikatura Boha. O vztah s někým takovým nikdo nestojí.

Co skutečně přináší Ježíš a o jakém Bohu svědčí, když říká: „Milosrdenství chci a ne oběť“ (Mt 9, 13)? Ježíš nereprezentuje Boha spravedlivého. Vždycky, když mluvíme o spravedlnosti, můžeme mluvit jen o té lidské (a lidská spravedlnost potřebuje pořád někoho trestat). Tak, v milosrdenství, Ježíš

reprezentuje Boha. Aniž by k tomu potřeboval naše (sebe)oběti, má nás Pán Bůh rád. Sklání se k nám, má nás rád, miluje nás. Tatínek.

Bůh spravedlivý (trestající) a Bůh milosrdný (odpouštějící). Do naší mysli se stěží vejde obojí. Jenže boží spravedlnost (v Bibli) má k milosrdenství rovnítko. Proti lidské spravedlnosti tak stojí boží spravedlnost, která je ultimátním milosrdenstvím. Proti lidské spravedlnosti stojí sám Bůh, který je milosrdenstvím. Ježíš, který toto milosrdenství zjevuje, který se jím stává, který je ztělesněním božího milosrdenství a odpuštění. Odpuštění i toho, že Boha milosrdenství zaměňujeme s eschatologickým vykonavatelem lidské spravedlnosti a děláme z něj karikaturu a „anti-boha“. Právě to, že se Ježíš (ne)postavil proti lidské spravedlnosti, ho stálo život.

Jedině tak nás Ježíš zachraňuje a vykupuje z hříchu – oddělenosti od Boha. Zjevuje nám znovu Boha jako milosrdenství. K tomu se můžeme a máme hlásit a vztahovat. Ježíš nezobrazuje Boha, co nás chce trestat za to, že nejsme takoví a makoví. Ukazuje Boha, co je součástí života. Je život sám. To je v pravdě život, to je vzkříšení v Kristu. Milosrdenství a láska pevně vtěleny do každého života..

Ježíš ztělesnil Boží milosrdenství. JE milosrdenství, JE odpuštění a proto JE za jedno (má stejnou podstatu) s naším nebeským Tatínkem. Boží milosrdenství vrací lásku do hry. Lásku k Bohu, bližnímu i sobě. Už nikdy netrvejme na tom, že člověk je v první řadě hříšník. Ne, člověk je v první řadě božím stvořením, božím obrazem. A jakým by mohl být, když by uměl milovat aspoň trochu tak, jako nás miluje náš nebeský Tatínek? Pravý člověk? Vše vsadit na boží milosrdenství - to nám Ježíš Kristus ukázal a pro to nasadil svůj život.

...Neudělalo se v těch temnotách trochu jasněji? ☺

Milí přátelé, sestry a bratři,

přeji Vám pokojné a hluboké prožití adventu a svátku narození našeho Pána a Spasitele!

Tomáš Jun, farář

Vánoční program

19. 12.	4. adventní neděle Bohoslužby s divadelním představením „PRO NEMOC ZAVŘENO“	9:30	na faře
25. 12.	BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ Bohoslužby s večeří Páně	9:30	na faře
26. 12.	DRUHÝ SVÁTEK VÁNOČNÍ Bohoslužby	9:30	na faře
2. 1.	NOVÝ ROK Bohoslužby s VP	9:30	Na faře

Farní sbor
Českobratrské církve
evangelické
V Ústí nad Labem

ČESKOBATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Dvořákova 6
724 321 575
usti-nad-labem@evangnet.cz

/evangelicivusti